

KVANTNA LJUBAV

KVANTNA LJUBAV

Sonja Fernandes Vidal

Sa španskog prevela
Vesna Stamenković

Naslov originala
Sonia Fernández Vidal:
QUANTIC LOVE

Copyright © Sonia Fernández Vidal, 2012
Translation rights arranged by Sandra Bruna
Agencia Literaria SL. All rights reserved
Copyright © 2025. za srpsko izdanje, Heliks

Izdavač
Heliks

Za izdavača
Brankica Stojanović

Urednik
Bojan Stojanović

Lektor
Aleksandra Dragosavljević

Štampa
DMD štamparija, Beograd

Tipografija
Janson Text, Minion Pro, Pinto, Mother's Touches

Prvo izdanje

ISBN: 978-86-6024-127-8

Smederevo, 2025.

www.heliks.rs

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

*Posvećeno Marti S. F.,
jer je samo neko kao što je ona, sa srcem tako
ogromnim kao što je njeno, mogao sa mnom da stvori
jedno tako veličanstveno biće.
Hvala. Volim te kvantno.*

Gravitation is not responsible for people falling in love.

ALBERT AJNŠTAJN

Bez nauke, ljubav je nemoćna;
bez ljubavi, nauka je destruktivna.

BERTRAND RASEL

ZAHVALJUJEM

Mom književnom šerpi, Fransesku Miraljesu, ne samo zbog toga što me je u svakom trenutku vodio i podržavao, već i zato što mu je srce puno kvantne ljubavi kojom zrači i obasjava sve nas koji ga okružujemo.

Mojoj novoj urednici, Ani Kasals, zato što je pomogla da se ova knjiga ponovo rodi, kao da je prvi put.

Sandri Bruni i veličanstvenoj posadi njenog broda zato što je ovo delo donela u luke čitavog sveta.

Kompaniji Gaus & Neuman, i Ignasiju, za brigu da uvek budemo prisutni *online*.

Nikoziji, što su stvorili najbolju prateću muziku koju jedna knjiga može da ima. Baš ste top!

Ester Sans, Albertu Benseniju, Karolini Olid i Heorhini Olivares, prijateljima i prvim čitaocima rukopisa. Hvala vam na mudrim savetima!

Vitu, Lauri i ostatku tima hotela Dolse u Sidžesu. Hvala na tome što ste mi obezbedili veličanstveno mesto da započnem ovu avanturu.

Svima koji u CERN-u rade na tome da razmrse tajne materije i univerzuma. Posebno Emi Sanders, Antoneli del Roso, Sofi Tesauri i *Pres ofis timu* na tome što su nas tako ljubazno primili.

Arigu, Đovaniju, Mariji i Katji iz Moleskinea, zato što su udah-nuli život sveščici u kojoj Lajla čuva svoje beleške i tajne.

Svim čitaocima ove avanture koja spaja nauku i ljubav. Hvala na tome što ih preplićete i širite!

Albertu, zato što je uvek pored mene i postiže da se sve što zamislim, sve moje ideje i projekti, ostvare i postanu nešto desetruko veće od onoga o čemu sam i sanjala.

1. DVERI ŠAMBALE

Ponekad nam budućnost tek na trenutak šapne nešto na uho. Neki to zovu predosećajem, drugi intuicijom. Ja samo znam da sam, kad sam kročila u taj avion, bila sigurna da će se sve promeniti. Lajla koja je iz Sevilje pošla za Švajcarsku više se nikad neće vratiti. Moj posao konobarice u CERN-u bio je privremen, ali odmah mi je bilo jasno da će za mene postojati život pre i posle tog leta. Nervozno sam prokrčila sebi put kroz gomilu ljudi koji su podizali i ubacivali svoj ručni prtljag u kasete iznad glava. Sedište 17A, pored prozora. Biće fenomenalno videti Alpe iz vazduha! Kad sam se smestila, spustila sam torbu između nogu i izvadila Moleskine beležnicu koju mi je tata poklonio pred put. Tronuto sam gledala prvu stranicu sveščice crnih korica povezanih lastišićem. Na njoj me je čekao citat Pitera Matisena koji je savršeno opisivao moj trenutni osećaj:

Jedan čovek pođe na put, a drugi se s njega vrati

Ako je za nešto trebalo odati priznanje mom ocu, to je da je uvek znao da pogodi pravi poklon. Reči autora knjige *Snežni leopard*, njegovog omiljenog putopisa, još su mi jače odzvanjale u glavi sad kad sam se uputila u svoju ličnu odiseju. Dok je stjuardesa davala uputstva o bezbednosti na koja niko nije obraćao pažnju, opet sam u sebi čula tih i staložen glas svog oca:

– Širom otvori oči, Lajla. Čeka te jedinstveno iskustvo u najznačajnijem istraživačkom centru u Evropi. Baci se na posao u tom kafiću, ali pogleda uprtog daleko, prema horizontu.

– Ma, tata, idem samo na tri meseca... – usprotivila sam se. Onda sam ga čvrsto zagrlila. Tačno sam znala šta će uslediti. Ponavljao mi je tu istočnjačku bajku otkako sam napunila četrnaest. A to je bilo pre četiri godine...

– Sećaš se priče o lovcu koji je pronašao Šambalu dok je lovio jelena? Videvši da su se otvorile dveri tibetanskog raja, stražar ga je pozvao da uđe, ali lovac je pozeleo da prvo ode po svoju porodicu. Kad se vratio, planina se već bila zatvorila, jer se dveri Šambale otvaraju samo jednom u svačijem životu. Svaka je prilika jedinstvena, Lajla, i ako je ne iskoristiš, proći ćeš kao taj lovac, koji je do kraja svog veka morao da lovi jelene.

Moj otac je bio nepopravljiva sanjatica. Možda se upravo zato oženio najpraktičnijom i najrealističnijom osobom na planeti: mojom majkom. Njene reči bile su kao ledeni tuš:

– Drži se posla, nemoj mnogo da trošiš i mani se momaka. Razmišljaj o tome da ćeš za tri meseca morati da se vratiš i podeš na fakultet. Neću da ti glava bude u oblacima. Koliko god se nobelovaca onuda muva, ne zaboravi da ti nisi Ajnštajn, nego devojka koja služi kafu s mlekom.

Kad smo sleteli na aerodrom u Ženevi, uhvatila me je trema prvi put otkako sam se upustila u tu avanturu. Imala sam osećaj da će mi se oblačno nebo srušiti na glavu. Svi moji prijatelji bili su na odmoru, a ja sam pošla na nepoznato mesto da radim

posao o kome nisam imala pojma. Slagala sam u rezimeu i rekla da sam prethodna dva leta radila kao konobarica u nekom kampu na Kosta Bravi.

Iznenada sam poželeva da se vratim u avion i odletim nazad u svoj sunčani grad, u poznati svet, gde je sve bilo dosadno i predvidljivo, ali ipak i bezbedno.

„Diši duboko“, rekla sam sebi kad sam shvatila koliko mi klecaju kolena u redu za pasošku kontrolu. „Ponašaj se kao preplašena klinka.“ Taj mi je prekor dao neophodnu hrabrost da se oduprem napadu panike. Prošla sam kontrolu ne podižući pogled sa zemlje i uputila se prema pokretnoj traci.

U sali za podizanje prtljaga, na ogromnom plakatu stajala je sate-litska slika mesta na kom ću provesti celo leto. Taj prizor, koji je ličio na dobrodošlicu upućenu meni lično, izmamio mi je osmeh na lice. Na sredini prikaza iz vazduha, pisalo je:

CERN: MESTO GDE SE RODIO INTERNET

Nedelju dana pre nego što sam uhvatila avion, izguglala sam sve u vezi sa tim mestom. Ustanovila sam da je CERN* skraćeni naziv Evropskog centra za nuklearna istraživanja, laboratorije za nuklearnu fiziku u kojoj je izgrađen najveći akcelerator čestica na svetu. Prečnika dvadeset sedam kilometara! Izgleda da bi ta džinovska mašina trebalo da nam pomogne da odgonetnemo poreklo univerzuma. *Wow!*

Pokupila sam kofer i pronašla izlaz na autobusku stanicu, gde se skupila grupica mladih izletnika. Pretpostavila sam da su se uputili u nekakvu avanturu u Alpima.

Pored mene je čekao starčić u sakou od smeđeg somota i tankom crnom prsluku. Sićušnim, ali veselim očima posmatrao me je

* Fr. Conseil Européen pour la recherche nucléaire.

kroz naočare starinskog okvira. Bojažljivo sam mu uzvratila osmeh. Izgledao je kao neki recepcioner u penziji.

Kad je došao autobus kojim je trebalo da stignem do CERN-a, sela sam na mesto blizu vozača, a starčić je seo pored mene.

– Zdravo, devojčice – pozdravio me je na savršenom engleskom jeziku. – Ti nisi odavde, zar ne?

Nisam bila posebno raspoložena da zapodenem razgovor, bila sam previše nervozna. Međutim, dekica je bio toliko simpatičan da nisam mogla da ispadnem nevaspitana. Uzvratila sam mu pozdrav na engleskom i dodala:

– Dolazim iz Sevilje.

– Predivan grad... Obožavam flamenko i tapas! Može li se znati šta te je dovelo u Švajcarsku?

– Radiću preko leta u CERN-u, fizičkoj laboratoriji u predgrađu Ženeve.

– Poznato mi je to mesto – nasmešio se starac.

Očekivala sam da se razgovor na tome završi. Kako bih se izvukla, odsutno sam skrenula pogled kroz prozor, ali starac uopšte nije imao nameru da zaćuti.

– Deluješ mi malo previše mlada da bi bila istraživač, da nisi možda neki mali genije?

– Ne, nisam genije... Samo ću raditi kao konobarica tokom ova tri letnja meseca.

Primetio je kako sam tužno izgovorila tu poslednju rečenicu. Opet mi se steglo u grlu dok sam razmišljala o mesecima koji mi predstoje. Imala sam najbolje ocene u školi. Tamo me jesu smatrali za malog genija. Svi moji profesori tvrdili su da ću biti izvanredan student. Međutim, u ovom trenutku vozila sam se prema mestu sa najviše mozgova po kvadratnom metru na planeti, a moj jedini zadatak biće da im služim kafu.

Iz te perspektive, osećala sam se prilično beznačajno. Ponovo sam postala svesna toga koliko ću usamljena biti tih beskrajnih

nedelja. Ugrizla sam se za usnu i snažno progutala pljuvačku kako bih razbila knedlu u grlu.

– Neobično mesto da se zaradi nešto novca... „Nametljivi matorac!“, uzdahnula sam iznervirano, iako mi je mrzovolja pomogla da savladam onaj napad nostalgije. Zahvalna barem na tome, uzvratila sam mu:

– Pronašla sam evropsku radnu stipendiju koja je imala ovu ponudu za studente. Dogodine hoću da upišem fakultet i razmišljam se između matematike i fizike. Boravak daleko od kuće pomoći će mi da se odlučim.

Nisam smatrala da je neophodno da čoveku objašnjavam kako su moji roditelji morali da zatvore malu porodičnu knjižaru. Finansijska kriza bila je jača od sna koji je počeo pre mog rođenja. Dok je moj otac tražio ma kakav posao, mama je počela da krpi odeću komšinicama, ali to nije bilo dovoljno da pokrije troškove studiranja.

– Mislim da je to veoma mudra odluka, devojčice. Ali, ponašam se kao neki nepristojni starac. Nisam se čak ni predstavio: zovem se Mari.

– Ja sam Lajla.

– Lepo ime, genijalčice.

– Arapskog je porekla – objasnila sam mu. – Znači „lepa“.

– Onda to ime nije samo lepo, nego ti baš i priliči. Ali ako si smeštena u CERN-u, moraš da izađeš na sledećoj stanici. Zapišaću ti svoj broj telefona. Ako ti bilo šta zatreba, dušo, računaj na mene.

Rekavši to izvadio je hemijsku olovku i na komadiću papira zapisao nekoliko brojeva, a zatim ga je presavio i pružio mi ga.

Taman sam htela da mu se iskreno zahvalim na tome kad je autobus stigao do moje stanice. Iskočila sam i pokupila kofer iz prtljažnika.

Pre nego što sam zavukla u džep papirić koji mi je dao starac, uspeła sam da pročitam jednu jedinu rečenicu odštampanu na njegovoj poledini:

„Nepismeni u dvadeset prvom veku neće biti oni koji ne znaju da čitaju ili da pišu, već oni koji ne budu mogli da nauče, zaborave to što su naučili i nauče iz početka.“

ALVIN TOFLER

Spakovala sam poruku u svoju beležnicu. Odlučila sam da od nje napravim svoju riznicu sitnih bisera. Još nisam imala predstavu o tome koliko ću ih sakupiti tokom tog nezaboravnog leta.

2. ANDŽELINA

Put koji je vodio do CERN-a završavao se stražarskom kabinom. U prostoriji odmah pored trebalo je da pokupim akreditacije koje će mi omogućiti da prođem bezbednosni punkt.

Primila me je namrgođena žena koja je izgledala kao sovjetska službenica. Sedela je za stolom ukrašenim plastičnim biljkama iznad kojih je štrčao kompjuterski ekran.

Zamuckujući na francuskom, uspela sam da joj objasnim razlog svoje posete, i ona me je slikala veb kamerom svog kompjutera. Nažalost, moj *bedž* – moja propusnica – tokom celog mog boravka u CERN-u nosiće na sebi tu instant-fotografiju na kojoj sam užasno ispala.

Pošto mi je dala fasciklu sa podacima o zdravstvenom osiguranju i ugovorom na određeno vreme, pružila mi je mapu sa svim zgradama koje se nalaze u sklopu laboratorijskog kompleksa. Iznenadilo me je što je toliko ogroman, iako je bio sačinjen od bezbroj malih blokova.

– Bićeš smeštena ovde: zgrada 41, vrata levo. U tom domu smešteni su i studenti sa letnjih programa.

„Fantastično“, odmah sam pomislila, „bar će biti mladih“. Ljubazno sam joj se zahvalila na svim uputstvima koja mi je dala i zapalila odatle.

Prokletstvo. Počela je da pada kiša. Pokrila sam glavu fasciklom i brzim korakom se uputila prema kontrolnom punktu na otvorenom. Stidljivo sam pokazala akreditaciju sa svojom najgorom fotografijom u životu.

Agenti obezbeđenja razgovarali su među sobom na francuskom suviše brzo da bih mogla da ih razumem. Bila sam ubeđena da mi se rugaju zbog fotografije, budući da su me pozdravili smeškajući se i pustili me da prođem.

Ubrzo sam stigla pred vrata svog doma, ispred kojih me je dočekala gomila starih i zardalih bicikala. Nijedan od njih nije bio vezan lancem i svi su bili isti, sa malenim logom CERN-a na blatobranima.

Upitala sam se da li bih mogla da pozajmim neki od njih i skoknem do Ženeve, koja se nalazila nekoliko kilometara odatle. Naravno, samo ako kiša u nekom trenutku bude prestala da pada.

Razočarala me je ružna i oronula betonska zgrada. Očekivala sam neko modernije, možda čak i futurističko zdanje. Ali kad se sve sabere, ipak sam se nalazila u najsavremenijoj naučnoj laboratoriji na svetu.

Kad sam se popela na treći sprat, bez problema sam pronašla sobu broj 317 koju su mi dodelili. Iza vrata se čula neka dosadna muzika, što je značilo da je moja cimerka unutra. Pokucala sam i sačekala, ali mi niko nije otvorio, pa sam odlučila da otključam i uđem.

Muzika je dopirala iz Mek računara koji je stajao na jednom od dva pisača stola u sobi. Prostorija je bila dovoljno prostrana za dve osobe, ali se činilo da moja cimerka ne misli tako. Našla sam nekoliko crnih čipkanih grudnjaka na podu, zajedno sa dve prljave čarape. Dva kreveta stajala su prislonjena uz dva bočna zida sobe. Jedan je bio sasvim izgužvan, a drugi je izigravao horizontalni ormar za gomilu nabacane odeće.

Ostala sam da stojim kao ukopana nasred sobe, ne znajući gde da spustim svoj maleni kofer. Nisam imala mnogo odeće, ali sam morala da sačekam da moja cimerka skloni krpice s mog kreveta kako bih mogla da se smestim.

Sa njenog pisaćeg stola uzela sam sveščicu koja je štrčala među papirima punih beležaka i formula. Savršenim rukopisom na koricama je bilo ispisano njeno ime: Andželina.

Upravo u tom trenutku naglo su se otvorila vrata kupatila, i ja sam poskočila od iznenađenja. Prekorila me je sasvim gola devojka, mokra od glave od pete:

– Može li se znati šta koji moj radiš s mojim stvarima? – viknula je i istrгла mi sveščicu iz ruku.

Prezrivo me je odmerila, a zatim dodala:

– Znači, ti si ta štreberka s kojom moram da delim ovo sranje od sobe. Nadam se da nisi kleptomanka, ili ću ti pokazati tvog boga.

– Grešiš – odgovorila sam joj na engleskom, sa akcentom mnogo više britanskim od njenog – nisam studentkinja sa letnjeg programa. Radiću u restoranu, i da... Izgleda da ćemo biti cimerke.

Procedila je nešto nerazumljivo, a na licu joj je, umesto ozlojeđenosti, zaigrao radoznao izraz.

– Konobarica? To su dobre vesti. Konačno ću da pijem za džabe.

Rekavši to, obema rukama pokupila je svu svoju odeću s mog kreveta i bacila je, sasvim nehajno, na stolicu kraj svog pisaćeg stola.

Iako je bila kao od majke rođena, lujka se sasvim opušteno šećkala po sobi. Istini za volju, bila je jedna od onih koje mogu bez blama da idu u bikiniju ili bez njega. Bila je visoka barem metar sedamdeset. Imala je duge noge i zanosne obline. Mokra kosa padala joj je preko golih ramena. Imala je sitne plave oči i špicasti nosić s taman dovoljno pegica da izgleda privlačno. Besprekorno preplanuli ten bio je u savršenom kontrastu sa njenom plavom kosom.

U poređenju sa njom, ja sam bila neugledna crnka koja nikom ne bi oduzela dah, mada me je otac uvek poredio sa Odri Hepbern. Naravno, jer takva je bezuslovna roditeljska ljubav...

Pružila sam ruku da joj se predstavim. Andželina mi je bacila kosku.

– Opet pada kiša... Jebi ga! Šta bih dala da surfujem u Tasmaniji umesto što sam zarobljena u ovoj odvratnoj rupčagi punoj frikova.

U nameri da ponovo pokrenem srdačan razgovor, upitala sam je:

– Znači, ti si iz Australije?

– Ma šta si ti umislila da si, Šerlok Holms? Rodila sam se u Nju Meksiku, ali su mog ćaleta pre sedam godina poslali u Boston. Abu, tako ga ja zovem, on je čuven i do-zla-boga dosadan profesor kosmologije na preuzvišenom Univerzitetu u Harvardu. Fuj!

– Kakva sreća, da imaš takvog oca! – odgovorila sam joj oduševljeno.

– Ma da, fascinantno. Zato je svoju ćerku Endži, čudo od deteta, poslao ovamo da pođe njegovim vrlim koracima, i da postane još jedna umišljena naučnica koja ide na spavanje s kokoškama. U zatočeništvu i bez ijedne bedne diskoteke u kojoj bih mogla malo da se razmrđam kilometrima unaokolo. Pakao živi!

Naš razgovor prekinulo je tiho kucanje na vratima.

Prišla sam i pitala ko je ne otvarajući, budući da je moja cimerka bila golišava.

Kao munja, Endži je stala ispred mene i širom otvorila vrata. Crnokosi momak u polo košulji na pruge zurio je u nju otvorenih usta. Posramljeno je skrenuo pogled s ludućinog golog tela.

– Ima žurka u holu na četvrtom – zamucao je ne prestajući da je odmerava ispod oka. – Pomislio sam da bi možda htela da dođeš...

– Imate pivo?

– Da, moji ortaci su prešli u Francusku da nam nabave alkohol.

– *Kul* – odgovorila je opušteno uzimajući plavu haljinu s gomile garderobe.

Brzo ju je navukla, bez donjeg veša, zgrabila dečka pod ruku i preko ramena mi dobacila:

– Lepo spavaj, mala.

Onda je zalupila vratima. Trebao mi je gotovo čitav minut da obradim prizor koji sam upravo doživela. Iscrpljena od puta, ugasila sam njen *Aj-tjunz*, navukla letnju pižamu i bacila se na krevet. Zatim sam na svom *ajpodu Nano* odabrala Nikozijinu numeru, *Melanholija br. 1*. Ta je pesma u potpunosti odgovarala mom raspoloženju.

Dok je poslednja popodnevna svetlost polako bleдела, prijatni spokoj ubrzo se pretvorio u samoću i neku vrstu straha. Setila sam se intervju sa psihijatrom Enrikeom Rohasom koji sam jednom pročitala. Pomenuo je sledeću formulu: SAMOĆA + VREME = DEPRESIJA. Tako funkcionišu svi „izuzev intelektualaca, koji se nikad ne osećaju usamljeno, čak i kad nemaju nikoga pored sebe“, rekao je.

Ja nisam bila intelektualka. U najboljem slučaju, imala sam pregršt snova, mada nisam baš najbolje znala o čemu. Doživela sam nešto na čemu bi mi se moglo pozavideti. Našla sam se na jednom od najfascinantnijih mesta na svetu. Posebno za mene, koja sam razmatrala ideju da se posvetim studijama nauke.

Uprkos tome, osećala sam se izgubljeno i usamljeno. I pomalo pesimistično. Imala sam skroman posao konobarice i cimerku koja je bila luda egzibicionistkinja. Sve mi je govorilo da ću slobodno vreme tih nekoliko meseci provoditi sama kao pustinjač.

Pao mi je na pamet još jedan citat, putopisca Brusa Četvina: „Šta ću ja ovde?“.

Dopustila sam sebi da malkice i zaplačem. Kad se slavina jednom otvorila, suze su lako potekle. Zagrlila sam jastuk u potrazi za utehom. Pogrešila sam što sam prihvatila taj posao tako daleko od kuće, rekla sam sebi. I pre nego što sam uspela da odagnam tu misao, utonula sam u san.

Me

3. NAJDOSADNIJE MESTO U SVEMIRU

Tog prvog jutra u CERN-u probudili su me stidljivi zraci sunca. Zahvaljujući hrkanju moje cimerke nije mi trebao ni sekund da se setim gde se nalazim. Polako sam otvorila oči i protegnula se.

Endži je snažno zaudarala na alkohol i duvan. Posle lude žurke, bilo je neobično što me nije probudila kad je stigla, imajući u vidu da mene i mušica prene iz sna.

Izašla sam na vreme da ne zakasnim prvog dana na poslu. Zahvaljujući mapi koju su mi dali kad sam stigla, mogla sam da se prošetam i upoznam okolinu Restorana 1. To mi je zvučalo kao najgluplje moguće ime za restoran. U CERN-u su postojale dve menze označene brojevima 1 i 2. Ovde je sasvim izvesno bilo mnogo nauke, ali premalo mašte.

Okruženje je zaista izgledalo idilično. Ogromni prozori restorana gledali su na predivni zeleni vrt, i planine u daljini koje kao da su izašle iz *Hajdi*.

Pet-šest nezgrapnih naučnika tumaralo je između zgrada u taj rani čas. Većina ih je nosila kišne mantile ili kabanice protiv sitne kiše koja je rominjala gotovo nečujno.

Iako sam imala još petnaest minuta do početka smene, odlučila sam da uđem i javim se šefu, koji je u tom trenutku prebrojavao novac u kasi. Imao je dobrih četrdeset i kusur, bio je debeljuškast i smrknut. Obratio mi se na francuskom tako tiho i zbrzano da sam ga jedva razumela. Brže-bolje mi je pokazao kako se rukuje aparatom za espresso i kasom, kao i frižidere i nekoliko burića hajnekena koji su dremali u skladištu. Promrmljao je nešto nerazumljivo o nekim zarđalim bocama za pritisak u točilici za pivo.

Prestravljena, iskreno sam se potrudila da razumem njegov francuski, mada mi nije polazilo za rukom da zapamtim ništa od onoga što mi govori.

Nakon desetominutne obuke, gundajući je otišao da se pobrine za Restoran 2, u kom su frižideri počeli da se otapaju jer je nestalo struje. Umesto pozdrava, dobacio mi je:

– Ako iskrsne neki problem, moraćeš sama da se snađeš. *Ćao*.

Sama u kafeu, osećala sam se kao kerušica Lajka u *Sputnjiku* 2, izgubljena u hladnom beskraju svemira.

Čekajući svoju prvu mušteriju – ili žrtvu – duboko sam uzdahnula. „Glavu gore, Lajla“, rekla sam sebi, „bila si đak generacije u školi. Kuvanje kafe za tebe je sigurno mačji kašalj“.

U tom trenutku, dva momka ušla su u kafe i sela za veliki sto. Prišla sam da ih uslužim s prazninom u stomaku koja me je podsetila na to da sam, od silne nervoze, preskočila doručak.

Iznenadila sam se kad su mi naručili čašu mleka sa neskvikom. To je bilo olakšanje, barem nisam morala da se rvem sa onom pakleno zastrašujućom mašinom za espresso.

Minut kasnije ušla je i treća mušterija, koja mi je odmah privukla pažnju. Ne samo da je bio zaista lep, već je i sasvim odudarao od faune naučnog tipa koju sam do tada već navikla da viđam. Visok i tamnopus, više je ličio na manekena opuštenog stila nego na rastrojenog cvikeraša. Na sebi je imao nove farmerke, košulju italijanskog kroja sa zavrnutim rukavima i moderne naočari za

sunce, pomalo neprimerene pod neumornim oblacima koji su se nadvijali iznad CERN-a.

Počela sam panično da brišem vitrinu kako ne bi primetio da sam se zagledala u njega.

Rezignirano je uzdahnio i naslonio se na šank. Polako, kao da ima vremena na pretek, otvorio je svoj *ajped* i počeo da lovi *Pokemone* sanjivo zureći kroz džinovske prozore.

Iznenada je skinuo naočari i pogledao me. Shvatila sam da me do tog trenutka nije ni primetio. Uputio mi je širok osmeh i, rekavši *good morning* sa italijanskim akcentom, naručio kapučino.

Ta me je porudžbina prestravila dovoljno da me izvuče iz stanja zatupljenosti u koje sam upala. Gospode! Kucnuo je čas da se suočim sa onom čudovišnom spravom, a nisam imala ni najblažeg pojma kako se pravi kapučino. Zašto nije mogao da naruči najobičniji espresso?

– Odmah – rekla sam stavljajući veliku šolju ispod jedne od sjajnih ručki i pritisla crveno dugme.

Iz dve cevčice u šoljicu je počela da curi beličasta tečnost. Iako nemam oči na leđima, mogla sam da osetim kako se lepi momak hvata za glavu.

Drugi pokušaj. S mukom sam izvukla ručku aparata i gurnula je u žleb mlina. Bočna poluga izbacila je mlevenu kafu iz lončeta, i ona mi je kao tamnosmeđa kiša pala po nogama.

Hladni znoj curio mi je niz kičmu dok sam ponovo vraćala metalnu ručku na njeno mesto.

Crveno dugme.

Ovog puta dobila sam smečkasti bučkuriš koji je počeo da puni šoljicu.

Skupila sam hrabrost da ga s odglumljenom profesionalnošću upitam:

– S toplim mlekom?

Samo je odmahnuo glavom.

„Dobro je“, rekla sam u sebi, jer nisam znala kako bih ga ugrejala.

Dopunivši šoljicu mlekom, željna da završim zadatak, posula sam površinu neskvikom i spustila kapučino na šank.

– Hvala, lepotice. Ti si nova, zar ne?

– Jesam, zašto pitaš? – upitala sam ga sumnjičavo.

– Da sam te video, zapamtio bih te.

Podigao je naočare za sunce na glavu i radoznalo me pogledao.

Imao je prelepe kestenjaste oči.

Prepadnuta, pobjegla sam mu iz vidokruga najbrže što sam mogla i povukla sam se do aparata za espresso kako bih ga očistila. Međutim, i pre nego što sam stigla, lepotan se besramno provukao iza šanka i preprečio mi put.

– Mogu li da te zagrlim? – upitao me je.

– Zezaš me?

I pre nego što sam stigla da odreagujem, zagrlio me je, ali sam se iskobeljala najbrže što sam mogla. Ne znajući šta da kažem, primetila sam kako mi toplota obliva obraze.

– Moram da ti čestitam – rekao je toliko staloženo da mi je išao na živce. – Ovo je najgori kapučino koji sam u životu probao.

Posramljena, poželeva sam da me proguta crna rupa. Izgleda da je primetio koliko mi je neprijatno, pa je nežnijim tonom dodao:

– Dođi, *bambina*, naučiću te kako da napraviš kapučino za prvu ligu.

Rekavši to, prišao je aparatu za espresso i održao mi lekciju:

– Tajna je u tome da pronađeš odgovarajuću razmeru kafe i pene. Uvek stavi mleko pre nego što sipaš espresso. Treba da dodaš istu količinu pene kao i mleka. Dođi ovamo – dodao je i uhvatio me za ruku. – Pokazaću ti kako se to radi.

Srce je počelo brže da mi lupa kad su se njegovi prsti sklopili oko moje ruke. Trgla sam se, i molila boga da ne primeti kakav

efekat ima na mene. Klimala sam glavom na njegove reči pretvarajući se da ima moju nepodeljenu pažnju.

– Jesi li skapirala?

– Znaš... – zamucnula sam primećujući kako mi obrazi ponovo gore. – Slagala sam u rezimeu i rekla da sam već radila kao konobarica... Iskreno, nemam ni najblažu predstavu kako sve ovo radi.

Dočekao je ovo otkrovenje grohotnim smehom. Onda mi je razdragano rekao:

– To je moja mala! Nemoj ništa da brineš. Dobri Alesio je tu da te spase.

– Ja sam Lajla.

Pružila sam mu ruku i on ju je zadržao u svojoj duže nego što je to uobičajeno. Ili se barem meni tako učinilo. Povukla sam je, pomalo posramljeno.

– Šta ti radiš u CERN-u? – upitala sam gledajući ga u oči. – Izvini što to kažem, ali... ne ličiš mi na jednog od ovih fizičara koji se ovde muvaju.

Alesio se vragolasto nasmešio i naslonio se leđima na šank.

– Znači, ne izgledam ti kao naučnik... Hoćeš da kažeš da delujem tupavo?

„Zemljo, otvori se“, pomislila sam, ubeđena da u CERN-u nikad ne bih mogla da nađem tako zgodnog naučnika.

– Nije to nikakva uvreda – dodao je, oslobađajući me krivice. – Naprotiv, kad se sve sabere i oduzme, mislim da ću to da shvatim kao kompliment. Ali ne dozvoli da te izgled zavarava. Iako pričam italijanski, ja sam iz Švajcarske, iz Lugana, da budem precizan. U mom gradu postoji kafe u kome, kako se priča, prave najbolji kapučino na svetu.

Uhvatio me je oko struka, pod izgovorom da želi opet da pride aparatu za espresso. Izvukao je šoljicu i završio svoje remek-delo. Nekoliko trenutaka kasnije, spustio je pred mene vreli kapučino sa srcem nacrtanim na peni.

Kao da se pojavilo nekom čarolijom, jer ga nisam videla da je bilo šta uradio sa umućenim mlekom. Pod njegovim pomnim pogledom, prinela sam šoljicu usnama.

– Izvrstan je – priznala sam nakon prvog gutljaja. – Nego... ako nisi naučnik, šta onda radiš ovde? Ako si došao da mi budeš konkurencija za konobarsko mesto, mogu odmah da se predam.

– Ja sam novinar. Dobro... gotovo da sam novinar. Prijavio sam se za praksu u sportskom listu, ali sva su mesta bila zauzeta pa sam morao da prihvatim položaj stipendiste u CERN-ovom časopisu. Položaj je bio upraženjen zato što je ovo najdosadnije mesto na planeti. Mada, posle ovog tvog *performansa* sa kapučinom – nasmešio se i prikovao me hipnotičkim pogledom svojih smeđih očiju – više nisam baš sasvim siguran u to.

– Je l' ti to mene muvaš? – pokajala sam se istog trenutka kad sam ovo izgovorila.

– Nisam ja jedan od tih. Obično muvaju mene. Moj prijatelj Enco je veliki stručnjak za to. On ima vrlo komplikovanu tehniku: kad uđe u diskoteku, naruči džin-tonik i odabere žrtvu među devojkama. Priđe joj i izvuče kocku leda iz svog koktela. Baci je na pod, zgazi i kaže joj: „Dobro večer, sad kad smo probili led možemo odmah da se kresnemo, šta kažeš?“.

– Patetično... I, je l' pali?

– Nije upalilo nijednom, barem ne da sam ja video. To je najgora taktika za koju znam.

Zajedno smo se nasmejali.

Nažalost, upravo u tom trenutku pojavio se moj šef.

Njegovo namršteno lice jasno je pokazivalo da mu uopšte nije bilo drago da vidi mušteriju iza šanka.

Alesio je istog trena shvatio situaciju i za manje od sekunde izašao iz prostora rezervisanog za konobare.

Grdnja na francuskom koja je usledila bila je zastrašujuća. Stoički sam podnela tiradu. Srećom, na svakih pet reči razumela sam tri, ali sam posramljeno klimala glavom.

Kad je šef prestao da viče, bacio je krpu na aparat za espresso i ponovo otišao. Trenutak kasnije, Alesio se opet stvorio iza šanka, kao da se ništa nije dogodilo.

– Treba da budeš zahvalna tom matorcu, bambina – namignuo mi je vragolasto. – Osim ako odlučiš da me zavedeš, ova grdnja će biti najuzbudljivije što ćeš ovde doživeti. *A domani.*

Pomilovao me je po bradi u znak pozdrava, a zatim kroz staklena vrata izašao u baštu. Baš u tom trenutku Endži je ušla u kafeteriju.

– Vidi, vidi... – promrmljala je promuklim glasom. – Bebica ima keca u rukavu! Može li se znati odakle si izvukla ovog frajera?

– Dobro jutro, kako tvoj mamurluk? – prešla sam u kontrana-pad ignorišući njeno pitanje.

– Tragično... Hajde, častiš jedno pivo, katemolim. To je najbolje za uravnoteženje nivoa alkohola. Hajde, smiluj se meni jednoj paćenici...

Koristeći novostečeno znanje, pripremila sam joj kapučino i stavila ga na pult. Endži me je prekorno pogledala, a zatim sa gađenjem popila kafu. Izraz lica joj se promenio kad me je najednom upitala:

– Jesi li ikad bila s dvojicom u isto vreme, Lajla?

Ćutala sam da ne zabrljam. Istini za volju, nikad nisam *bila* ni sa jednim jednim. Amerikanka je moje ćutanje shvatila kao negativan odgovor i dodala:

– Nisam ni ja. Praktično je nemoguće da se dva dobra frajera nađu u istom vremenu i prostoru. Osnovi fizike, lekcija prva. Nego, gde je to pivo?